

— In kje je moj angel váruh?

— Glej, tam v ónih solnčnih žarkih. Tam so sami angeljčki božji, ki pobirajo vse molitvice in jih nosijo pred prestol božji. Ali nas nisi videl še več kakor le mene samo?

— Dà, dà, videl sem mnogo mnogo sijajnih zvezdic.

— Vidiš, to vse so same molitve, ki jih dobri ljudje in dobri otroci v vasi izmolijo. Vse smo zdaj tukaj ter čakamo, da nas ponesó angelji božji v nebesa.

— In zakaj se tako skrivajo, da onih drugih ne vidim?

— To zato, ker se vsaka molitevca pokaže samo tistemu otroku, čegar je, in to samo takrat, ako je otrok tako srečen, da v pravo pogleda. A zeló težavno je pogoditi svojo molitevco.

— In jaz sem te vender našel, ker si najlepša in najsvitlejša izmed vseh. Ali niste vse jednake?

— To se zna, da nismo! — Oj kako sem jaz srečna, da bom šla tako lepa in tako ljubeznjiva pred obličje Božje. Obljubujem ti, da me bode Bog rad vzprejel in tudi uslišal, ker sem najlepša. Glej, oni sosedov Ivanko odposlal je svojo molitevco sebi za zdravje, Gorjanov Peterček za svoje ovčice, ki jih pase, njegov bratee, mali Franek, da bi ne razbil šolske pločice, sosedova Milka je molila za svoje stariše, a mala Zalka za svojo dobro tetko, Dragica, da bi si nosú ne razbila; vse te molitvece so pač lepe, ali vender ni nobena tako lepa, kakor jaz, tvoja molitevca, ker ti molíš in prosiš Boga, da bi ti pomagal tako živeti, kakor on sam želí in zapoveduje, vse drugo pa prepuščaš v njegove svete roke. O, le poglej me, kako sem lepa, jaz, molitevca tvoja, kako sem srečna, da sem ravno jaz tvoja, kako me bodo veseli zgoraj v svetlih nebesih! Nu, ali ne vidiš, vže se bliža angeljček k meni, da me ponese gori k dobremu Bogu. Predno otidem, prosim te jaz, molitevca tvoja, da me vselej tako lepo odpošlješ. Reci tudi svojim továrišem, naj tudi oni samó lepe molitvece molijo, pa se bomo vse tako lepo svetile, kakor jaz . . . z Bogom, Mirček moj dragi!

Še te poslednje besede je slišal Mirkec in potem se je zbudil ter videl, da so to bile le sanje, ali lepe sanje, katerih ni pozabil nikoli.

In Mirkec je tudi naprej še molil in prosil Boga, da bi mu dal živeti po svojej volji in svojih svetih zapovedih. Bog mu je izpolnil to njegovo željo in Mirkec je bil vse svoje življenje srečen in zadovoljen. (Po „Smilji“ I. T.)

Strah v cerkvi.

troci ljubi! dobro vem da radi prebirate resnične zgodbe, ki so se na tem ali ónem kraju dogodile. Zato vam hočem tudi jaz povedati, kaj se mi je v mojih mladih letih pripetilo. — In da mi bodete raje verojeli, naj vam opišem tudi kraj, kder sem bil domá. Dobro vem, da ste vže slišali o „Križnej gori,“ nekdaž zeló slovečej poti božjej. Ta gora, z lepo romarsko cerkvijo sv. Križa, farovžem in romarsko hišo na vrhu, na Notranjskem je mej Cirknico in Ložem.

Z višave, vzlasti iz zvonika, ki stoji prosto poleg cerkve, imaš kaj lep razgled po Cirkniškem jezeru, Oblokah in po vsej krasnej ložke dolini. Doli pod Križno goro na vzhodnej strani je staro mesto Lož z veliko razvalino starega in imenitnega grada, katerega so bajè kruti Turki razdžali. Od ložkega mesta proti velikanu Snežniku prideš po cesti v četrt ure do lepe, velike, jedno-nadstropne hiše, ki stoji na samem, to je starotrška čvetero-razredna ljudska šola — in to je bil nekdanj moj dom. Tù sem preživel svoja otroška zlata leta, tù sem hodil v šolo ter pomagal cerkvenikovemu hlapcu zvoniti, pri službi božjej streči i. t. d. — Nu zdaj lahko uganeš, dragi čitateljček moj, da je moj dragi oče bil učitelj, ki je ob enem oskrboval tudi cerkveniško službo.

Od šole je Staritrgr oddaljen kakega pol kilometra. To ti je lepa, velika vas v vznožju hriba, ki mu ljudje pravijo „Ulaka.“ Vrh vasi stoji čedna in prostorna farna cerkev sv. Jurija, v katero prideš od vaše strani po stopnicah gori, od župnijske strani pa po stopnicah doli. — Zvonik stoji, kakor na „Križnej gori,“ na južnej strani cerkve kake tri metre daleč. V tej cerkvi tedaj se mi je bil strah prikazal.

Bilo je vže proti večeru v jeseni 1834. leta — v dobrem spominu mi je še zaradi bogate letine. Rajnki oče, Bog daj njegovej blagej duši večni mir in pokoj, reče mi, da naj grem zvonit „angeljevo češčenje“ ali „zdravo Marijo,“ ker hlapca ni bilo ravno domá. Urno in veselo hitim, da izpolnim očetovo povelje. Ko odzvonim, zaprem železna vrata pod zvonikom za seboj. Po tem stopim v cerkev, zapahnem tudi tù velika cerkvena vrata, ter koračim po temnej cerkvi proti velikemu oltarju, da bi v svetilnici pripravil večno luč za prihodnjo noč, — kar plane grôzna kosmata prikazen s svitlimi očmi in velikimi rogovi od stranskega oltarja naravnost proti meni. Bil sem deček, stoprav devet let star, in poguma sem vendar še imel toliko, da sem skočil k svetilnici a svojega dela opraviiti nisem mogel, ker sem se tresel od strahú, kakor šiba na vodi, ter sem vedno gledal v črno pošast. Uberem jo, kolikor sem le mogel, k stranskim vratom, zaloputnem jih za seboj, ter bežim navzdol proti šoli. Od samega strahú nisem mogel domačim povedati, kaj se mi je prigodilo; vržem cerkvene ključe tjà ter upijem: „Oj strah, strah v cerkvi!“ Oče pokliče kovača Jakopa, da gresta gledat, kaj je v božjem hramu. Ali komaj prideta do stranskih cerkvenih vrat, osupela čujeta strašno trkanje po vratih od znotraj. Skoraj bi bila še ónadva zbežala a „pogum veljá“ reče sosed Jakob, odprè polovico vrat — in glej! zdajci plane in tebi grozovit kozel iz cerkve, da bi bil skoraj kovača Jakopa na tla podrl. Bil je K zev mulec. Zna se, da se je grôzen strah takój izpremenil v velik smeh in krohot.

Prigovor pravi: „Strah je v sredi votel, okolo kraja ga pa nič ni“ in to je resnica. Otroci dragi! bojte se Bogá, bodite poslušni in pridni ter se priporočite vsak dan svojemu dobremu angelju váruhu, pa vam se nobenega strahú ni treba bati.

J. R—lj.

